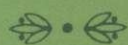

ERDÉSZETI LAPOK

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET LAPJA

ALAPÍTVÁ:
1862-ben

Főszerkesztő:
PÁPAI GÁBOR

1991. JÚLIUS
AUGUSZTUS

CXXVI. évfolyam

A TARTALOMBÓL

*... az állam szolgálatában lévő erdész uraknak is
érdekükben lenne az erdészeti közügyek iránt
több buzgósággal viseltetni.*

195. oldal

*A természetvédelemnek és az erdőgazdaságnak
le kell vetkőznie az egymástól való kölcsönös
idegenkedést, fel kell, hogy ismerjék a közös
célokat, tisztázni kell a nézeteltéréseket és
együtt kell, hogy szolgálják a környezet
megóvását.*

198. oldal

*Szakmai kérdést akkor sem szabad politikai
szólammal, címkével megoldani,
ha történetesen vitatjuk helyességét.*

199. oldal

*A jelen feladata, hogy olyan erdőgazdaság-
politikai irányelveket fektessünk le, amelyek a
jövő érdekében jóváteszik a múlt bűneit.*

204. oldal

*Nem bízunk az üzemtervekben, és ezért újra
felbecsüljük a kitermelt fatömeget...*

222. oldal

*... a rendezés szintjén megoldandó feladat a
károk következményeinek sürgős felszámolása.*

230. oldal

Erdészeti Lapok
Az Országos Erdészeti Egyesület
 folyóirata.
CXXVI. évfolyam 7–8. szám
(1991. július–augusztus)
HU ISSN 1215–0398

Szerkeszti: a szerkesztőbizottság. **Tagjai:** Agócs József, Apatóczy István, dr. Balázs István, Barátossy Gábor, Bartha Dénes, Bolla Sándor, dr. Bondor Antal, Bús Mária, Dala László, Gencsi Zoltán, dr. Göbölös Antal, Gyöngyössy Péter, dr. Járási Lőrinc, dr. Kárpáti László, Kertész József, Korbonszky Kazimírné, dr. Kovács Mátyás, dr. Oroszi Sándor (a bizottság helyettes elnöke), ifj. Páll Miklós, Pápai Gábor (a bizottság elnöke), Rakk Tamás, dr. Sonnevend Imre, dr. Szikra Dezső, dr. Szodfridt István, Varga Béla.

FŐSZERKESZTŐ: PÁPAI GÁBOR

TERVEZŐSZERKESZTŐ: SÁGI MARGIT

Szerkesztőség: 1027 Budapest, Fő u. 68.
 Telefon: 2016–293

Felelős kiadó: DR. SÉBOR JÓZSEF, a Monteditio KFT ügyvezető igazgatója. Kiadóhivatal: 1075 Budapest, Tanács krt. 5/a.
 Telefon: 1412–890, 1325–186.

Nyomdai munkák: Monteditio KFT nyomdaüzeme, Budakeszi. Felelős vezető: Kasztanovics Ferenc.
 Munkaszám: 1991–0210
 A kézirat lezárva: 1991. július 1.

Terjeszti: a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a hírlapkézbesítőknél, a posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR), Budapest, XIII., Lehel u. 10/a. — 1900 — közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással, a HELIR 215–96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Egyes szám ára: 30,- Ft. Előfizetés fél évre: 180,- Ft, egész évre: 360,- Ft. Megjelenik havonta. Külföldön terjeszti a Kultúra Könyv- és Hírlap Külkereskedelmi Vállalat, 1389 Budapest, Pf.: 149.
 Az évi előfizetés ára: 10 USD.

СОДЕРЖАНИЕ

Д-р Л. Мадан: О некоторых вопросах, волнующих венгерских лесоводов	204
Л. Реминьфи: Что мы можем делать с расстроенными лесами	223
Ф. Лакатос: Вред, причиняемый короедами в словых насаждениях, и меры борьбы с ними	227
Д-р Ф. Сенкути: Экономические вопросы в лесоустройстве	228
Д-р М. Петти: Еретические мысли лесоустроителя по поводу вреда, причиняемого дикими животными	230

TARTALOM
VÁNDORGYŰLÉS '91

Jerôme René: Vándorgyűléseinkről	195
Dr. Anda István: Vándorgyűlésen Ausztriában	197

ERDÉSZETI POLITIKA

Szodfridt István: Megjegyzések Kárpáti László cikkéhez	199
Szentei Barnabás: Egy elmaradt előadás helyett	200
Dr. Madas László: A magyar erdészeket izgató néhány kérdéstről	204

A HÓNAP KÉRDÉSE

Miért bruttósítunk?	222
---------------------	-----

ERDŐMŰVELÉS

Reményty László: Mit kezdünk rontott erdeinkkel?	223
TERMÉSZET- ÉS KÖRNYEZETVÉDELME	224

ERDÉSZETI KUTATÁS

Somogyi Csilla Ilona: Röviden az in vitro mikroszaporításról	226
Lakatos Ferenc: Szúkárosítás és a bogarak elleni védekezés lucfenyvesekben	227

ERDŐRENDEZÉS

Dr. Szentkúti Ferenc: Gazdaságossági megfontolások az erdőrendezésben	228
Dr. Péti Miklós: Eretnek erdőrendezői gondolatok a hántáskárról	230

VADGAZDÁLKODÁS–VADÁSZAT

Varga Béla: Válasz Bánffy Györgynek	231
TAROKK–SAROK	235
KÖNYVESPOLC	236
ERDŐKERÜLŐBEN	237
EGYESÜLETI HÍREK	241

INHALT

DR. MADAS, L.: Spannende Fragen der ungarischen Förster	204
REMÉNYFY, L.: Wie weiter in den abgewirtschafteten Wäldern?	223
DR. SZENTKÚTI, F.: Wirtschaftliche Bedenken in der Forsteinrichtung	228
LAKATOS, F.: Borkenkäfer – Schäden und Bekämpfung in Fichtenbeständen	227
DR. PÉTI, M.: Ketznerische Anschauungen zu den Schälschäden	230

CONTENTS

MADAS, L.: About some questions exciting the Hungarian foresters	204
REMÉNYFY, L.: What could we do with low-quality forests	223
SZENTKÚTI, F.: Some financial consideration in the timber cruising	228
LAKATOS, F.: Damage caused by Ips ssp. in Norway spruce stands and protection against beetles	227
PÉTI, M.: Some heteric timber cruiser's thoughts about the bark girdling harm caused by game	230

JERÔME RENÉ

Vándorgyűléseinkről

Az erdészeti vándorgyűléseket hazánk területén a magyar erdészegylet — Ungarischer Forstverein (1851–1865) — külföldi példák alapján honosította meg. Adódott volna ez önként is abban a pillanatban, amikor az ország területén működő szakemberek — függetlenül attól, hogy gondolataikat milyen nyelven cserélték ki — egyesületbe tömörültek. Az idegen példára utal az a kiforrtság, amellyel az egylet közgyűléseit és az ezekhez kapcsolódó tanulmányutakat előkészítette, szervezte, valamint az a céltudatosság, ami a végrehajtás rögzítésében, közzétételében nyilvánult meg. Vándorgyűlései így jól szolgálták az egyesületi célokat.

Az általános gazdaságfejlődés az erdőgazdaságot ebben az időben számos megoldandó kérdés elé állította, amiknek az csak úgy tudott eleget tenni, ha mozgósítja cselekvőképese tagjait, ezek elgondolásainak kiérlelésére, majd megvalósítására megfelelő fórumot szervez. Erre szolgálták az évente megrendezett közgyűlések, amelyek egybegyűjtötték az ország területén szétszórta működő szakmai elitet. A rendkívüli szétszórtság indokolta a vándorlást és ez egyben lehetővé tette a gondolatok, eredmények természetben való megismerését, elterjesztését. Ez utóbbit szolgálták a tanulmányutak. A kettő együtt alkotta a vándorgyűlést.

A közgyűlés előkészítésének legfontosabb része az első időszakban a megvitatandó kérdések — témák — összeállítása, szabatos megfogalmazása volt. Ezeket sor-számozták és a meghívóban adták közre. Számuk gyakran meghaladta a tizet. A vitát az általános elnöki szózat után pontonként folytatták le, rögzítették a hozzászólásokat és végül a határozatot. Hasonló módon vezették a tanulmányutakat. Az egyes helyszíneket a résztvevők részletesen elemezték, az észrevételeket névvel hitelesítették, majd ezek alapján végül ajánlásokat tettek és mindezeket a lapban közzétették. Lehetővé tette az ilyen eljárást a résztvevők mérsékelt — általában 50 fő körüli — létszáma és magas szakmai színvonala. Így járta körül első egyesületünk az országot Lomnícától Oravicáig, a Rozáliától Aradig.

Az egyesületi célok közvetlen és azonnali szolgálatán túl a tanulmányúti beszámolók ma rendkívül értékes erdő-történeti adatokat tartalmaznak, most éppen Sopron város erdőségének 1859. évi állapotáról és az arról alkotott véleményről. A tanulmányutak általában meghívásos vendéglátásos alapon, sok helyütt jelentős társadalmi eseményeként zajlottak, jelezve azt az élénk érdeklődést, amivel a nagyközönség fordult az erdőgazdálkodás ügye felé.

A szabadságharcot követő önkényuralom szorításának lazulásával érlelődött a magyar nyelvű erdészeti irodalom kiszélesítésére és hasonló jellegű egyesület megteremtésére irányuló törekvés. Rövidesen meg is indultak az először Erdészeti, majd Erdészeti Lapok, és ezekben kísérhetjük nyomon a nem sokkal később megalakuló Országos Erdészeti Egyesület által rendezett vándorgyűlések lefolyását. Az erdészegylettől kapott lendület az új viszonyok között gyorsan fokozódott. Megtehetette, mert a „vaspálya” hálózat kiépülésével egyre több erdésznek nyílt lehetőség a vándorgyűléseken való részvételre. Az 1882. évi máramarosi közgyűlésről — amelyen már 150-en vettek részt — Fekete Lajos erdőakadémiai tanár a hivatalos jegyzőkönyvön kívül külön cikkben, mint különösen jól sikerültől emlékezik meg. Az ötnapos, kirándulásokkal

tarkított közgyűlésen fellelkesülve feltette a kérdést, hogy: „szemben azon nagy erőfeszítéssel, mely az utunkban mindenütt előkészített fényes fogadtatás komoly háttérét képezi, ... vajjon arányban van-e azon előnyökkel, melyek az Orsz. Erd. Egyesület vándorló közgyűléseiből erednek?” — megadta mindjárt a választ is: „Jól megfontolva a dolgot, erre határozott igennel kell felelnünk.” A nagyobb létszám mellett a részvétel már jelentősebb egyéni költséggel is járt, ezért az 1867-es közgyűlés amaz óhajának adott kifejezést, miszerint „az erdőbirtokosok erdőtiszteiket uradalmi költségen az egyesület közgyűléseire küldjék és ... az állam szolgálatában lévő erdész uraknak is érdekösben lenne az erdészeti közügyek iránt több buzgósággal viseltetni.” Fekete Lajos pedig másutt így buzdít: „Ha tehát tisztelt Tagtárs, kinél a nervus rerum nem szokott fölösleges mennyiségben rendelkezésre állni, éveken át is félre kell rakni fillérideit, hogy a közgyűlésen részt vehess, mégse mulaszd el azt, mert soha értékesebb portékát jutányosabb áron nem vásároltál...”

Az egyesületnek az első világháború előtti utolsó tanulmányútja, s egyben a Monarchia utolsó erdészeti megmozdulása 1913-ban, az osztrák egyesülettel közösen rendezett ausztriai és csehországi tanulmányút volt 300–400 éves fenyő-, tölgy- és bükkállományokban...

A két világháború között

„Békebeli időkre emlékeztető buzgalommal gyülekeztünk egyszer ismét vidéki közgyűlésünk színhelyére, Sopronba. Jól esett a pillanatnyi önámítás, amellyel mintegy feledve éreztük a közelmúlt eseményeit...” Így emlékezik meg a krónikás a trianoni megrázkódás utáni, első egyesületi vándorgyűlésről. Sopronban, 1926. július 7–8-án tartották ezt, első napon közgyűléssel, másnap herceg Esterházy Pál öméltósága vendéglátásában, Eszterházan a hansági égererdő tanulmányozásával. Úgy érezték, hogy ezzel újra megkezdték a vidéki közgyűlések sorozatát.

Így is történt, de csak hézagosan kerülhetett sor arra, hogy az egyesület vándorgyűlésen gyűjthesse egybe tagságát. A Vasvármegyei Gazdasági Egyesület 50 éves fennállásának ünneplésére hívta meg Szombathely város az egyesületet az 1928. szeptember 4–5-én tartandó vándorgyűlésre. Az első napon közgyűlés, a jubileumi kiállítás megtekintése és látogatás dr. Sággy István nagybirtokos károni parkjában, másnap Kőszeg város vendéglátásában a csonka országban immár ritkaságszámba menő „alpesi” erdőgazdálkodás tanulmányozása volt a napirend.

A rákövetkező évben 1929. október 15–17-én Parád-füredő volt az évi rendes közgyűlés színhelye, amelyhez csatlakozva Roth Gyula főiskolai tanár, a kísérleti állomás vezetője bemutatta a résztvevőknek bükkös felújítási kísérleti területeit.

Az 1934. június 23–25-i vándorgyűlés Kecskemét nagy eseménye volt. Az első napon közgyűlés a városháza dísztermében, utána a Csalános homokkísérleti telep megtekintése, közköltés 5 pengő; másnap a bugaci erdőgazdálkodás, közköltés 7 pengő; harmadnap a „Hírös Hét” kecskeméti rendezvényein való kötetlen részvétel.

Első ízben rendezte az Idegenforgalmi Hivatal a vándorgyűlést 1935. június 28–30 között Pécsen. Az első napi közgyűlés még időt enged egy kis városnézésre. Másnap a város erdőgazdasága, harmadnap Siklós nagyközség

jellegzetes Dráva menti erdőségeinek tanulmányozása volt műsoron.

A megmaradt kincstári erdőgazdálkodásra volt kíváncsi az 1936. augusztus 1–3-i miskolci vándorgyűlés közönsége. Az első napon tartott közgyűlést tapolcai fürdőzés követte, majd másnap Diósgyőr–Majláthon a LÁÉV–telep és fűrés, majd Lillafüred megtekintése, harmadnap pedig Répáshután a természetes felújítás megismerése került sorra.

Esztergom város meghívására — a Szent István-év alkalmából — rendezték 1938. július 6–9. között a korszak záró közgyűlését. A szakmai tanulmányút a primári erdőgazdálkodással, a székeskáptalan erdeivel, valamint a visegrádi M. Kir. Erdőhivatal munkáival foglalkozott.

Az 1935. évi erdőtörvény tető alá hozása, végrehajtása, a csonka ország faellátásának gondja, majd a visszacsatolt országrészek erdőgazdálkodásának megszervezése, a háborús események nem tették lehetővé az egyesületnek több vándorgyűlés összehívását a második világhéges előtt.

A második világháború után

„Az ország politikai, gazdasági, társadalmi életében be következett döntő változások az egyesület céljaiban, tag-sága összetételében, munkamódszerében is kifejezésre jutottak. A volt erdőbirtokosok megszűntek egyesületünk tagjai lenni, megszűnt a vezető szerepük az egyesület irányításában, szélesre tartuk kapuinkat az erdészek előtt, akik ma már tagságunk többségét alkotják.” — Így mutatta be az elnöki megnyitó a „felszabadulás” utáni helyzetet a háború utáni első vándorgyűlésen, Parádon, 1957 novemberében.

Ez a nagy változás hamarosan megmutatkozott a vándorgyűlések képen is. Az akkor országosan becsült 3400 fős erdészlétszám beáramlott a nyitott kapun, és az egyesületi lap példányszáma (vele együtt a taglétszám) az 50-es évek eleji 1000-ról a 60-asok elejére meghatszorozódott. Ennek függvényében növelni kellett a vándorgyűlések résztvevőinek számát is. A szervezési lehetőségeket figyelembe véve, ezt az elnökség esetenként változó, nagyjából 300 főben szabta meg, de volt 600 fős vándorgyűlés is. A nagy tömegben elveszett a korábbi bensőséges hangulat. Mind a megnyilatkozásokban, mind az itt-ott tett észrevételek megítélésében figyelembe kellett venni a többség szempontjait. Olyan jellegű összefoglalásokat, mint azelőtt, fogalmazni alig lehetett, mert a tömeg apró csoportokra bomlott, főleg szervezeti egységek — vállalatok, erdészetek, üzemek stb. szerint. Az ezekben tett megállapítások, észrevételek nyilvánosságra nem kerültek és a beszámolók így soványabbak lettek.

A megduzzadt létszámban a tanulmányutak vezetése nehézkessé vált. A ráfordított munkát az eredmény már nem nagyon látszott megérni. A 70-es években a tapasztalatszerzést csaknem egy évtizeden át a minisztérium által szervezett fagazdasági műszaki bemutatók tették ki, néhányszor az országos fakitermelési versenyekhez kapcsolódva. Ennek az időszaknak vándorgyűléseit a táblázat részletezi. Az 1972-ig terjedőket az ERDŐ hasábjain Kocsárdy Károly egyszer már igen hangulatosan foglalta össze.

Másfél évszázad vándorgyűlései — csaknem egész szakmai történelmünk. Az elmúlt évszázadban kialakították a szakmai elitet, lehetővé tették, hogy a főleg német nyelvterületen lefektetett szakismeretek magyar nyelven, szélesebb körben is hassanak. Két világháború kellett a szakközönség demokratizálásához és századunk igyekezett növelni a középréteg szakmai színvonalát. A jövő század Európájába átsegíteni a magyar erdőgazdálkodást, a mostani vándorgyűléseknek is feladata.

Vándorgyűlések a második világháború után

IDŐPONT	HELYSÉG	FŐBB TANULMÁNYTÁRGY
1957. nov. 15–16.	Parádfürdő	Természetes felújítás, gépállomás
1958. aug. 10–14.	Pécs	Sarjötölgyes természetes felújítása, bükkgazdálkodás
1959. jún. 28–30.	Szeged	Vízügyi fásítás, erdőgazdálkodás
1960. júl. 2-4.	Kaposvár	Zselicségi erdőfeltárás, vegyszeres erdőnevelés
1961. júl. 7–8.	Baja	Alsó-Duna ártéri nyárgazdálkodás, vadkárrelhárítás
1962. jún. 29–júl. 1	Debrecen	Mezővédő és egészségvédelmi fásítások, erdőgazdálkodás
1963. júl. 12–13.	Nagykanizsa	Vétyemi bükkös, bükkgazdálkodás, feltárási munkák
1964. júl. 17-18.	Eger	Hegyvidéki gyorsan növő fajok, fenyvesítés
1966. aug. 25–27.	Sopron	Szakoktatás keretében végzett kutatómunka
1967. aug. 24–26.	Keszthely	Tájalakító erdősítés, fásítás a Balatonnál
1968. aug. 12-13.	Miskolc	Favágóverseny, kulisszás erdőfelújítás a Kelet-Bükkben
1969. aug. 4-6.	Szombathely	Őrségi erdőgazdálkodás, exótatelepítés, faforgácslapgyár
1970. aug. 9-10.	Nyíregyháza	Akácgazdálkodás, cserebogárkérdés
1972. aug. 11-12.	Tata	Erdőgazdasági fafeldolgozás, a sikárosi fűrészüzem
1973. aug. 9-10.	Szekszárd	Fagazdasági Műszaki Napok, erdő és vad összehangolása
1974. aug. 8-9.	Eger	Fagazdasági Műszaki napok, hosszúfás fakitermelés
1975. aug. 7-8.	Visegrád	Fagazdasági Műszaki Napok, lepencei felfeldolgozó üzem
1976. máj. 21-22	Balatonfüred	Fagazdasági Műszaki Napok, farkasgyepűi bükk-kísérletek
1977. aug. 5-6.	Debrecen	Fagazdasági Műszaki Napok, pihenőerdő kialakítása
1978. aug. 4-5.	Pécs	Fagazdasági Műszaki Napok gépbemutatója
1980. aug. 8-9.	Gödöllő	Fakitermelő verseny, természetvédelem az arborétumokban
1981. aug. 7-8.	Győr	A Felső-Dunaártér nyárfagazdálkodása
1983. aug. 26-27.	Sopron	Hegyvidéki keménylombos erdőgazdálkodás
1984. aug. 3-4.	Kecskemét	Alföldfásítási eredmények, homoki erdőgazdálkodás
1985. aug. 9-10.	Eger	Innovációs törekvések az erdőgazdaságban, erdei múzeum
1986. aug. 15-16.	Szolnok	Erdészeti gépjáratás, Tisza-ártéri nyárfagazdálkodás
1987. szept. 25-26.	Balatonszép-lak	Aktív természetvédelem az erdőgazdaságban
1988. aug. 12-13.	Debrecen	Nagyüzemi csemetetermelés, akácfafeldolgozás
1989. aug. 12-13.	Szombathely	Erdőgazdaság és faipar vállalati vertikális integrációjának csúcspontja

DR. ANDA ISTVÁN

Vándorgyűlésen Ausztriában

A hazai vándorgyűlésekhez szokott erdész számára szokatlan, de ismeretszerzési lehetőségben és élményekben gazdag vándorgyűlésen vehettünk részt 1990 júliusában. *Visnovszky Károly* kollégámmal ketten képviseltük egyesületünket az Osztrák Erdészeti Egyesület salzburgi vándorgyűlésén.

Esőben utaztunk, napsütésben érkeztünk a gyönyörű városba. Fogadóbizottság nem várt bennünket, szálláshelyünket egyedül kerestük meg. Úgy kezeltek bennünket, mint a honi erdészeket. Az utazási irodától kapott térkép alapján könnyen tájékozódunk. Nem volt nehéz megtalálnunk reggel az egyetemet sem, ahol a közgyűlés jelmondata: „*Ausztria zöld tele*” üdvözölt bennünket a nagy előadóterem előtti tágas csarnokban. A sok erdészruhás résztvevő a kezdés előtt több pultnál itt intézte az adminisztrációs ügyeket, gyorsan, helyben fizetve a különböző lehetőségekre való jelentkezésért járó díjakat. Ezt tettük mi is.

Kilenc órakor kezdődött a közgyűlés. Rövid üdvözlő szavakat mondott az Osztrák Szövetségi Egyesület elnöke, a Felső-ausztriai Egyesület elnöke, Salzburg főpolgármestere. Majd a földművelésügyi és erdészeti miniszter tartott részletes tájékoztatót a minisztérium erdészeti politikájáról. Véleménye szerint a faigény az EGK-ban a következő évtizedben nagyon jelentősen növekszik, 2000-ig kb. 30 %-kal. Úgy 10–11 között Ausztria egyik legnagyobb gondolkodójának mondott *dr. Gerhard Bruckmann* professzor tartott nagyon tartalmas előadást „*A jövőbe vezető út*” címen. Előadása a környezetvédelmen keresztül kapcsolódott az erdőhöz, erdészethez. Felvázolta a föld általános felmelegedéséből származható következményeket. A szociális piacgazdaság időszakát a fejlett országokban meghaladottnak minősítette és véleménye szerint már az *ökoszociális piacgazdasági elvek* alapján kell dolgozni. Eszerint a keresőknek jövedelmükből nemcsak saját magukat és családjukat, nemcsak a munkanélkülieket és keresésképteleneket kell ellátni, hanem áldozniuk kell a környezet védelmére is. Véleménye szerint a környezeti problémákat is a piacgazdasági törvények bevonásával kell kezelni, annál is inkább, mert az ökológia valójában hosszú távú ökonómia.

Az egyórás, nagy tetszéssel fogadott beszéd után került sor a tényleges közgyűlésre, amelynek időtartama szintén egy óra volt. Ez idő alatt az elnökség tevékenységéről, a gazdálkodásról és az ellenőrző bizottság munkájáról szóló beszámolót hallgatták meg a jelenlévők. A külföldi küldöttek nevében mi köszöntöttük a közgyűlést.

Ezután az egyetem éttermében, önkiszolgáló rendszerben ebédet fogyaszthatott, aki igényelte. A gyors kiszolgálásnak köszönhetően jutott idő egy kis sétára, beszélgetésre is az egyetemi parkban. Hat munkabizottságban a következő témákról cseréltek véleményt a résztvevők 14–16 óra között:

- erdőgazdálkodás — fafeldolgozás,
- erdőgazdálkodás — károsítók,
- erdőgazdálkodás — tájrendezés és természetvédelem,
- erdőgazdálkodás — mezőgazdaság,
- erdőgazdálkodás — szabadidős tevékenységek
- erdőgazdálkodás — környezettudat és a társadalom információigénye.

Minden munkabizottságban két felkért hozzászóló volt, akik egyúttal a bizottságok társelnökei is voltak. Egyikük erdész, a másik nem.

Az erdőgazdálkodás–szabadidős tevékenység bizottságban a salzburgi idegenforgalmi hivatal munkatársa volt a külső társelnök. A referendumok után élénk eszmecsere bontakozott ki a témáról, amit csak az idő lejáta szakított meg. Ekkor a társelnökök röviden összefoglalták az elhangzott véleményeket. 16–18 óra között az egyes munkabizottságok társelnökeinek beszámolóit hangzottak el, ismét a közgyűlési teremben. A résztvevők természetesen kevesebben voltak, mint a közgyűlésen, de a délelőtt megjelenteknek kb. fele figyelmesen hallgatta a tájékoztatókat. Este hangverseny, majd svédasztalos vacsora és baráti találkozó volt az egyetemen.

A következő két nap tanulmányutak lehetőségét nyújtotta. Összesen kilenc lehetőségből választhattunk. Mindkét nap mind a kilenc lehetőség fennállt, egy tanulmányúton egyszerre azonban 45 főnél több nem vehetett részt (egy autóbusszal) és a következő napon akkor került megrendezésre a tanulmányút, ha legalább 25 fő jelentkező volt. Az első napon mi a salzburgi városi erdők kezelését tanulmányoztuk. Nem zavarta sem a résztvevőket, sem a tanulmányút vezetőjét, hogy majd egész nap esett az eső. A program szerint végigjártuk a bemutatóhelyeket. Megismertük, hogy:

- milyen nehéz volt a város lakosságával elfogadtatni, hogy a kedves kis özekeket ki kell löni, ha azt akarja az erdész, hogy a bükkösállományokat felújíthassa, - mennyi cikket kellett írni a városi lapba, hogy ne környezetrombolásnak véljék a lakosok az időben és szakszerűen végzett véghasználatokat,

- milyen nehéz volt meggyőzni a város vezetését, hogy szakszerű erdőgazdálkodás mellett — amelyek nem egyezett meg a laikus közönség elképzeléseivel — sokkal kevesebb ráfordítással is lehet a város lakosságának megfelelő erdei környezetet teremteni,

- az erdőn dolgozó valamennyi munkásnak és vállalkozónak kötelessége a kirándulók megfelelő tájékoztatása. Ezt a bérezésnél természetesen figyelembe veszik.

Az egész napos tanulmányút, és közben az egyszerű ebéd kiváló lehetőséget teremtett beszélgetésre, szakmai eszmecsereire, baráti kapcsolatok kialakítására, ápolására is. A második napon a Hohentauern Nemzeti Park területén végzett természetvédelmi munkával ismerkedtünk. Az erdőgazdálkodás — turizmus — természetvédelem — energiagazdálkodás érdekütközéseivel egy olyan területen, ahol évente 500 ezer ember fordul meg. Érdekes volt ráismerni, hogy a nemzeti park területén minimális az állami tulajdon aránya és nem is tervezik növelni.

Kellemes, de nagyon hasznos, tanulságos is volt számunkra a vándorgyűlés. A témafelelősök és tanulmányútvezetők részletes, alapos szakmai anyagokat állítottak össze — tanulmányokat, korábbi és újabb szakköveket dolgoztak fel, adták át a résztvevőknek —, így jól orientált eszmecserek alakulhattak ki a résztvevők között. Úgy éreztük, valamennyi jelenlévő, hozzánk hasonlóan, komoly szakmai ismeretekkel gazdagodva térhetett haza.

AZ EFE FELVÉTELT HIRDET
1991. októbertől induló
ERDÉSZ-GÉPÉSZ SZAKÜZEMMÉRNÖKI
1992. februártól induló
ERDÉSZETI NÖVÉNYVÉDELMI SZAKMÉRNÖKI
és
FASZERKEZETÉPÍTŐ SZAKMÉRNÖKI
levelező képzésre.
Időtartama 2 év, jellege önköltséges.
Továbbá szándékunkban áll indítani
FAANYAGVÉDELMI SZAKMÉRNÖKI
képzést is, megfelelő érdeklődés esetén.
Bővebb tájékoztatás és jelentkezés
az EFE Tanulmányi és Továbbképzési Osztályán.
Cím: Erdészeti és Faipari Egyetem
9401 SOPRON
Pf: 132.
Telefon: (99) 11-100
Fax: (99) 12-240
Telex: 249-126

„Ökofasiszta” orvtámadás fenyegeti az erdőgazdaságot. Egy svéd közlés szerint nyílt háború dúl az Egyesült Államok és Kanada nyugati részein szélsőséges környezetvédők és fakitermelő vállalatok között. Előbbiek egyébként tiltott eszközökkel igyekeznek minél több kárt okozni az utóbbiaknak, hogy ezzel is elejét vegyék az idős állományok fogyatkozásának. Hosszú acélsegeket vernek a fába, és rejtenek el a közelítő utakon, őrizetlen erdei gépek hűtőrendszerébe rizst és sót csempésznek. Ötleteket ad az ilyenekhez egy legutóbb megjelent és gyorsan fogyó könyv. Igaz, hogy ebben említés történik az idevágó tiltó rendszabályokról — 10 évig is terjedhető börtönbüntetésről —, de ennek hatásosságára jellemző, hogy a kitermelők az utak, gépek, állományok állandó őrzetésére kényszerülnek. Egyes vidékeken még így is életveszélyes a motorfűrész munkája.

Bár a komoly környezetvédők Svédországban az ilyen eszközöket elítélik, mégsem tartják kizártnak, hogy ott is alkalmazásra fognak kerülni. Törvényeik egyelőre még a könyv terjesztését, fordítását is tiltják.

(AFZ 1991. 11. Ref.: Jérôme R.)

A természetvédelemnek és az erdőgazdaságnak le kell vetkőznie az egymástól való kölcsönös idegenkedést, fel kell, hogy ismerjék a közös célokat, tisztázni kell a nézeteltéréseket és együtt kell, hogy szolgálják a környezet megóvását.

Erre a következtetésre jut a svájci erdészeti egyesület az utóbbi években lezajlott sok vita során. Megállapítást nyert ezek folyamán, hogy a természeti világ újabban egyre gyorsuló változása — bár itt még a leglassabb — az erdőben is érezhető. Ez indította a természetvédelmet arra, hogy az eredetileg csak egyes jelentékenyebb előfordulásokra, ritkaságokra irányuló tevékenységét kiterjessze az erdőségek egészére. Ebben a törekvésében ütközik az erdőben gazdálkodó erdészekkel, akiknek a társadalomnak erdővel szembeni valamennyi igényét egyaránt szolgálniuk kell. Az alapvető ellentét a „tartamosság” és a „természetszerű, természeteshez közeli erdőművelés” különböző értelmezésében, megítélésében ismerhető fel. A helyes feladatmegoldást csak a bevezetőben foglalt megállapítás megszívlelése hozhatja meg.

(SchZfF 1990. 1. Ref.: Jérôme R.)